

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Λευκή ξύπνησε, αντίκρισε τόν πατέρα της και τού άπλωσε τή γυνιά της χέρι...
— Πατέρα μου !..

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ

‘Ο μαρκήσιος Βάτσας άρπαξε τήν κόρη του στην άγκαλιά του και τήν γιόμισε φιλία :

— Μικρούλα μου, Λευκή μου αγαπημένη μου !...
Τά μάτια τής Λευκής έπεσαν έξαφνα στην πανοπλία πού φορούσε ο πατέρας της και άπλωσε :
— Φεύγεις πατέρα ; ρώτησε. Πάρεμε και μένα μαζί σου.
— ‘Οχι, παιδί μου, δέν μπορώ, θά κάμω δύσκολο κι' έπαιχνιδου ταξίδι. Στο δάσος υπάρχουν λύκοι. Πρέπει μάλιστα να φεύγω. Φίλησέ με μωρή μου Λευκή...
‘Η Λευκή άγκαλίωσε τόν πατέρα της και τόν γέμισε φιλία. ‘Ο μαρκήσιος τήν έσφιξε στην άγκαλιά του και κατόπιν σηκώθηκε να φύγει. Μά δέν έκαμε βήμα. Αισθάνονταν μιά τρομερή άγωνία να τού πύξη τήν καρδιά. Γιατί είχε τέτοιες προαισθήσεις ; Ξανάσκηψε κοντά στην κόρη του και τήν ξαναφίλησε.

— Λευκή, παιδί μου, φίλησέ με, φίλησέ με !...
‘Η καρδιά του ήταν βαρειά, βαρειά σαν μολύβι !...
Στήν αδήλη τρέξις ύπηρετές πάνοπλοι περιμέναν τόν μαρκήσιο με τ' άλογά τους. ‘Ο Βάτσας καθάλιε με και πριν φύγει ξαναχαιρέτησε τήν κόρη του και τήν τροφό της, τήν Βρυγίτα, πούχε βγει τόν παρλόβου : τήν άποχαιρέτησε με σφιγμένη καρδιά... Μαύρα και άπαισία προαισθήματα τόν έκαναν να άγωνιά.

Τέλος έκαμε μιά άποραστική χειρονομία, σήκωσε τά μάτια του προς τόν ουρανό και ξεκίνησε ψιθυρίζοντας :
— ‘Ο Θεός είνε μεγάλος !...
‘Η ώρα ήταν όχτώ.

‘Ο Σίμων Βάτσας σπαρνούσε τ' άλόγο του κι' άπομακρόνη, άκολουθομένους από τούς σωματοφύλακας του, βυθισμένος σέ πένθιμες σκέψεις. Σκεφτόταν τήν έποχή εκείνη πού άτίμασε τήν ‘Αρτέμιδα Βιλανδρά και τó μυαλό του πήγαινε στόν κοντόσταυλο Μομφορανού.

— Διάβασε τάχα τήν έπιστολή μου, συλλογίζοταν. Με συγχώρησε τάχα ; Πώς θά με δεχθώ άραγε ; Πάντος όθεός με συγχώρησε για τó βδελυρό μου αυτό κακούργημα. Έχω έργασθί τόσο για τή θρησκεία ! Έχω σκοτώσει τόσους Ουγενότους ! Κι' αν φιλιωθώ με και συμμαχήσουμε με τόν κοντόσταυλο θά ξεπαστρέψουμε πολλούς άκόμα. Και πρώτ-τον πρώτον τó νεαρό κόμητα Ράλφον Κανδάλ, τόν άνικρόμητα Νοεμόν, τó μαρκήσιο Σουζέλ, αυτόν άκόμα τόν άνεμοί μου Σίμωνα Βερόσκ και τέλος εκείνον τόν διαβολομαρταλό, πού ξε-ρει να κόβη αυτά μέσα στις έκκλησίες, πού ξερεί να δέρνει τόν κόσμο, άκείνον τόν... τόν... πώς διάβολο τόν λένε... δε θυμομαι...
Συγχρόνος ό Σίμων Βάτσας βγαλε από τήν στέπη του τόν κατάλογον στόν όποιον ήταν γραμμένη οι Ουγενότοι πού έπρεπε να ξεπαστρωθούν. Πρώτο-πρώτο στόν κατάλογο ήταν γραμμένο τόννομα τού κόμητος Κανδάλ. ‘Ο Βάτσας έσφιξε μιά γρήγορη ματιά στόν κατάλογο και φώναξε :

— ‘Α ! νάτος, τόν βρήκα, τόν βρήκα τόν άχρειο. Ρολάνδο Φερούλλιαν τόν λένε. Έγνοια του και θά τόν διορθώσουμε.
Τή στιγμή αυτή ένα κοράκι πέρασε άπάνου από τó κεφάλι τού μαρκήσιου. ‘Ο Βάτσας τó άντελήφθη και ή καρδιά του σφίχτηκε.

— Κακός ολονός, ψιθύρισε και τó μυαλό του πήγε στην αγαπημένη κόρη του, τή Λευκή.
— ‘Ο Θεός να φυλάγ τó παιδί μου, μοιρομούσις.
Τή στιγμή αυτή ένας από τούς γηραιούς σωματοφύλακας πού

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

‘Η τροφός πού τόν παρακολουθούσε πίσω άπ' τά παραπετάσματα, άρχισε κι' αυτή να κλαίη, χωρίς να ξερεί γιατί...
‘Εξαφνα ή

συνόδεαν τόν μαρκήσιον, τόν πλησίασε και τού ειπε :
— Αψθέντα μου, είδατε τó κοράκι ;
— Ναι τó είδα, κ' έπειτα ; ρώτησε ό μαρκήσιος.

‘Η γοηής τού πύγου τής Βάτσας διηγούνται, αψθέντα, μιά τρομερή ίστορία σχετικώς :
— Τί διηγούνται ;
— Λένε πως όταν ό μακαρίτης ό πάππος μας ξεκίνησε για τó κυνήγι, στό όποιο τόν σκότωσε ένα άγριογούρουνο, ένα κοράκι πέρασε άπάνου άπ' τó κεφάλι του και φταρούγεις κοντά του ός τήν ψυα τού δυστυχισμένου. Δέν θάρβρισαν μάλιστα τó πτώμα του, άν δέν άκουγαν τούς κραυγούς τού κορακιού τó όποιον είχε μείνει κοντά στό πτώμα.
‘Ο Σίμων Βάτσας κούνησε περιφρονητικά τούς ώμους και ειπε :
— ‘Η γοηής τά λένε αυτά ; Τί άστείο ! Απομονώνω πως τó οικόσμου μας φέρει άπάνου κοράκια και πως ένας ήμεροσμένος κέρασ παρακολουθούσε πάντα τόν παππού μου στά κυνήγια του ; Άργήσαμε όμως. Έμπρός ! Χτυπάτε τάλογα...

ΤΟ ΚΑΡΤΕΡΙ

Μετά μισής ώρας καλασπό ό μαρκήσιος κι' οι σωματοφύλακας του, σταμάτησαν να ξεκουραστούν. Έξαφνα άνάμεσα στην κυνή καταρτή άκούσαναν κρότος πλάνου και πατήματα άλόγων...

— Τά πιστόλια στά χέρια ; διέταξε ό μαρκήσιος. Πούδς ξερεί άν έχουμε μπροστά μας έχθρους ή φίλους...
Τό μυστήριο έλύθη άμέσως. Έκατό βήματα πιο πέρα ένα τμήμα ιππέων έφραζε τó δρόμο. ‘Ησαν οι ‘Ισπανοί τού κ. Μομφορανού, πού τούς διοικούσε ό ‘Ιδαλγός δον Ζιλ ‘Εσκουλάπα.
— Άλλ ! διέταξε έπιτακτικώς ό ισχύος συμπατριώτης τού δον Κιζώνη.

— ‘Ο Μαρκήσιος Βάτσας ! φώναξε πλησιάζοντας ό μαρκήσιος.
— Περάστε, έκλαμπρότατε, και είδε ή Παναγία ‘Ατοχα να σάς συνοδεύη, ειπε ό Ισπανός σκύβοντας τó κεφάλι ός τή χαιτή τού άλόγου του.
— Είσθε στην ύπηρεσία τού κοντοσταύλου, κύριε ; ρώτησεν ό μαρκήσιος.

— Μάλιστα, έκλαμπρότατε, ψάχνουμε για Ουγενότους. ‘Ολο τó πρωί έβρηνήσαμε δόλοκληρο τó δάσος. Περάστε... ‘Υπάρχει άσφάλεια...
— Συναντήσατε Λουθηραμούς ; ρώτησεν ό Βάτσας.
— ‘Οχι, αψθέντα. Δέν τολμούν ό άχρειοι ν' άντικρύσουν τά κροφτερα μας σταθιά.

— Καλή έπιτυχία, κύριε, και μη λυπάσθε τούς κακούργους αυτούς, άν τούς συναντήσετε.
— Αυτή τήν έντολή έχω και θά είμαι εύτυχής να τήν έκπληρώσω. ‘Ο Θεός να σάς προστατεύη, έκλαμπρότατε.
‘Ο μαρκήσιος και οι άθροποι του προχώρησαν. Μετά δυό ώρες άπείχον μόλις μίσημον ώρα από τó Έρενθό Καπλιείο.
‘Ο δρόμος τώρα στένευε τόσο, ώστε οι ιππείς αναγκάζονταν να βαδίζουν ό ένας πίσω από τόν άλλο. ‘Ο ευπατρίδης προπορευόνταν μερικά βήματα από τούς άνθρώπους του. Μετά μισή ώρα τó άλόγο τού σταμάτησε ξαφνικά. Ένας σποός ξεριζωμένα δέντρα έφραζεν τó δρόμο. ‘Ο μαρκήσιος πισωπήδησε, πήρε φερα συγχερατώντας τó άλόγο του, τó σπαρνούσε και πήδησε τó οδόφραγμα.
Τή στιγμή εκείνη όμως άκουσε πίσω του χρομήτισμα πόνου και κραυγές άγωνίας. Στραφένκε άνήσυχος. Τά άλογα τών άνθρώπων του είχαν πέσει άκείνο και οι άνθρωποι πού γχερμισμένοι κι' αυτοί, μάτια

‘Εβρηνήσαμε έλο τó δάσος...

προσταθούσαν να σηκοθούν.
— Τί συμβαίνει ; ρώτησε ό γηραιός ευπατρίδης, κατάκλητικός. Και συγχρόνος πέφισε κι' έδесе τ' άλόγο του σ' ένα δέντρο.
(‘Ακολουθεί)

ΔΙΑΝ ΠΡΟΕΧΩΣ ΣΤΟ ‘ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

‘Η συγκινητικώτερες και αίματηρότερες έρωτικές τραγωδιές πού συνετάραξαν τήν ‘Ελλάδα.

Α'. ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΑΙ, Ο ΜΙΜΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΙΡΗ

κ. τ. λ. κ. τ. λ.